

Žaloba podaná dňa 9. novembra 2004: Bouygues SA a Bouygues Télécom proti Komisii Európskych spoločností

(Vec T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Jazyk konania: francúzština)

Bouygues SA a Bouygues Télécom, so sídlami v Paríži a v Boulogne Billancourt (Francúzsko), v zastúpení: Louis Vogel, Joseph Vogel, François Sureau, Didier Théophile, Bernard Amory a Alexandre Verheyden, advokáti, podali 9. novembra 2004 na Súd prvého stupňa Európskych spoločností žalobu proti Komisii Európskych spoločností.

Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 1 rozhodnutia Komisie Európskych spoločností č. C(2004)3060 z 2. augusta 2004;
- zrušil článok 2 uvedeného rozhodnutia;
- zaviazal Komisiu Európskych spoločností na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Táto žaloba smeruje proti rozhodnutiu č. C(2004)3060 z 2. augusta 2004, ktorým Komisia rozhodla, že záloha akcionára poskytnutá Francúzskou republikou v prospech Groupe France Télécom v decembri 2002 vo forme úveru vo výške deväť miliárd eur poskytnutého v zmysle vyhlásení od júla 2002, zakladá štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom. Komisia ďalej rozhodla, že túto pomoc netreba vrátiť.

Čo sa týka skonštatovania existencie pomoci, žalobcovia ďalej vytýkajú napadnutému rozhodnutiu, že zamietlo kvalifikovať ako štátnu pomoc záväzky vyplývajúce z vyhlásení francúzskej vlády, ktorá v období od júla do októbra 2002 verejne vyhlásila podporu úveru pre France Télécom, hoci táto spoločnosť, ktorá zadĺžená, vyhlásila enormné straty.

Na podporu svojich tvrdení sú žalobcovia toho názoru, že:

- Komisia tým, že odmietla kvalifikovať ako štátnu pomoc vyhlásenia francúzskej vlády z júla, septembra a októbra 2002 urobených buď jednotlivo alebo spoločne, nesprávne použila článok 87 Zmluvy. Komisia mala v tomto smere skonštatovať, že uvedené vyhlásenia udelili France Télécom výhodu, ktorá narušila jednak hospodársku súťaž, jednak obchod medzi členskými štátmi;
- napadnuté rozhodnutie je založené na protichodných a nedostatočných dôvodoch. K tomuto bodu sa bližšie uvádza, že Komisia po tom, čo skonštatovala, že vyhlásenia francúzskej vlády združujú všetky charakteristické znaky

štátnej pomoci, nevyvodila z toho logický záver kvalifikovať uvedené vyhlásenia ako štátnu pomoc;

- že pokiaľ ide o odmietnutie nariadenia vrátenia štátnej pomoci, má sa skonštatovať porušenie článku 14 ods. 1. nariadenia č. 659/1999, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na používanie článku 88 Zmluvy, a tiež porušenie formálnych náležitostí z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Žalobcovia sú v tomto ohľade názoru, že Komisia mohla presne vyčíslit výšku pomoci bez toho, aby zasiahla do práv na obranu Francúzskej republiky, a že vrátenie uvedenej pomoci by v tomto prípade neporušilo zásadu ochrany legitímneho očakávania.

Žaloba podaná dňa 12. novembra 2004: Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom proti Komisii Európskych spoločností

(Vec T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Jazyk konania: francúzština)

Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: Olivier Fréget, advokát, podala 12. novembra 2004 na Súd prvého stupňa Európskych spoločností žalobu proti Komisii Európskych spoločností.

Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 2 rozhodnutia č. C(2004) 3060 z 2. augusta 2004 o štátnej pomoci poskytnutej Francúzskou republikou v prospech France Télécom,
- zaviazal Komisiu Európskych spoločností na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

V rámci plánu s cieľom vyrovnať bilanciu francúzskej telekomunikačnej spoločnosti France Télécom Francúzsko, v tom čase vlastník väčšiny jej akcií, poskytlo tejto spoločnosti zálohu svojho podielu na posilnení vlastných zdrojov spoločnosti vo forme úveru vo výške deväť miliárd eur. V napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že uvedená záloha je štátnou pomocou. V článku 2 tohto rozhodnutia však rozhodla, že nemusí byť vymáhané jej vrátenie.

Žalobca, ktorý mal v úmysle zhromaždiť väčšinu alternatívnych telekomunikačných operátorov vo Francúzsku priamo konkurujúcich France Télécom, je podľa svojho názoru oprávnený žiadať zrušenie tohto posledne uvedeného článku. Na podporu svojej žaloby tvrdí, že sa Komisia dopustila zjavného omylu v právnom posúdení tým, že nebola schopná odhadnúť výšku výhody poskytnutej v prospech France Télécom kvôli konaniu a vyhláseniam francúzskeho štátu. Komisia ďalej údajne porušila zásadu proporcionality, pretože by bolo pre trh menej poškodzujúcim požadovať vrátenie čiastky nižšej ako bola skutočná hodnota výhody a jej dopadu na hospodársku súťaž, než vrátenie vylúčiť úplne. Žalobca ďalej tvrdí, že v každom prípade Komisia nebola povinná presne ohodnotiť výšku pomoci.

Žalobca tiež tvrdí, že Komisia má nesprávne znalosti o ustálenej judikatúre, podľa ktorej je Komisia oprávnená urobiť výnimku z povinnosti vrátenia protiprávne poskytnutej pomoci len v prípade výnimočných okolností alebo úplnej nemožnosti. Žalobca tiež tvrdí, že Komisia mylne posúdila, že vrátením pomoci by sa porušilo právo na obranu ako aj zásada legitímneho očakávania.

Žalobca je ďalej toho názoru, že Komisia porušila zásadu transparentnosti tým, že opomenula predložiť tretím dotknutým osobám, vrátane samotného žalobcu, určité odborné správy predložené Francúzskou republikou, ktoré boli rozhodujúce pre záver vydaný Komisiou.

Žalobca tiež usudzuje, že sa Komisia dopustila nesprávneho postupu tým, že nevezala do úvahy obmedzenia vyplývajúce z jej vlastných usmernení pre pomoc pri reštrukturalizácii. Naviac, podľa žalobcu, skutočnosť, že bola pomoc vyhlásená za nezlučiteľnú a pritom sa nevyžadovalo jej vrátenie, zakladá sama o sebe zneužitie právomoci. Na záver sa žalobca dovoľáva porušenia povinnosti odôvodnenia.

Žaloba podaná dňa 20. novembra 2004: CAMAR S.r.l. proti Komisii Európskych spoločenstiev

(Vec T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Jazyk konania: taliančina)

CAMAR S.r.l., v zastúpení: Wilma Viscardini, Simonetta Donà a Mariano Paolin, advokáti, podal 20. novembra 2004 na Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev žalobu proti Komisii Európskych spoločenstiev.

Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil zamietnutie Komisie vyjadrené v liste generálneho riaditeľa pre poľnohospodárstvo z 10. septembra 2004 (Réf. D (2004) 29695 A/25707) doručenom 20. septembra 2004,
- nariadil výkon bodu 1) výrokovej časti rozsudku z 8. júna 2000 vydaného v spojených veciach T-79/96, T-260/97 a T-117/98,
- zaviazal Komisiu vykonať bod 1) výrokovej časti tohto rozsudku peňažnou formou v hodnote rovnajúcej sa hodnote cenných papierov, ktoré mala táto vydať na základe citovaného rozsudku, vo výške 5 065 600 eur alebo v inej výške stanovenej prípadne Súdom prvého stupňa, zvýšenej o peňažné zhodnotenie a o úroky vypočítané na základe sadzby, ktorú určí Súd prvého stupňa, a to počnúc 8. júnom 2000 až do zaplatenia dlžnej sumy,
- zaviazal Komisiu Európskych spoločenstiev nahradiť trovy konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojich žalobných dôvodov žalobca tvrdí, že nečinnosť Komisie, ktorá nielenže neprijala žiadne konkrétne opatrenie, ale ani nenavrholo spoločnosti Camar primerané opatrenia na vykonanie rozsudku vo veci T-79/96 (nečinnosť, ktorá trvá od 8. júna 2000) a jej výslovné zamietnutie vykonať tento rozsudok oznámené v liste z 10. septembra 2004, predstavuje závažné porušenie článku 233 ES.

Keďže emisia cenných papierov, ktoré Komisia mala odovzdať žalobcovi v rámci výkonu uvedeného rozsudku nie je už možná, nakoľko dovoz banánov z krajín tretieho sveta už nepodlieha kvantitatívnym dovozným obmedzeniam, ale je úplne liberalizovaný, Camar žiada, aby Komisia plnila alternatívne v peňažnej forme, čo je v zmysle ustálenej judikatúry prípustné, pokiaľ nie je možné vykonať rozsudok pôvodne stanoveným spôsobom.

Žalobca, okrem iného, žiada primerané odškodnenie za morálnu ujmu, ktorú utrpel z titulu nevykonania rozsudku z 8. júna 2000. V skutočnosti, v zmysle ustálenej judikatúry táto okolnosť je sama o sebe právnym titulom pre náhradu škody, keďže nevykonanie rozsudku porušuje zásadu legitímnej dôvery. V danom prípade je porušenie zásady legitímnej dôvery sprevádzané ešte skutočnosťou, že Camar sa spoliehal na zámer Komisie vykonať rozsudok, ktorý táto vyjadrila v liste z 20. mája 2003, ktorý ku dnešnému dňu vzala späť.